

SPOLEČNÝ ZPRAVODAJ ŽDÁRSKÝCH FARNOSTÍ

VÁNOCE 2016

240. výročí založení brněnské diecéze (1777–2017)

Modlitba za diecézi

Všemohoucí Bože,
děkujeme ti za všechny dary a milosti,
kterými jsi zahrnul nás
i předcházející generace naší diecéze.

Prosíme tě, pomáhej nám,
ať v rozdílnosti našich služeb
zůstaneme věrní svému poslání
stávat se uprostřed dnešní společnosti
znamením a darem tvé lásky.

Dej, ať jsme pevně spojeni s Kristem
a navzájem mezi sebou,
aby tě skrze nás ostatní poznávali –
jako Otce a záruku naplnění smyslu života.

Na přímluvu Panny Marie, Matky církve,
patronů svatého Petra a Pavla,
i všech dalších světic a světců
spojených s brněnskou diecézí i s celou církví
o to prosíme skrze Krista, našeho Pána.
Amen.

*S církevním schválením Biskupství brněnského
č.j.: Ep/1024/06 ze dne 8. 12. 2006.*

Milí přátelé, bratři a sestry,

jako děti jsme pod stromečkem rozechvěně rozbalovali vánoční papír, abychom spatřili dar. Balicí papír nás vlastně připravoval na samotný dar.

Všichni je milujeme od dětství – Vánoce! Provoněné a sváteční, plné vzpomínek a krásných citů. Ale to vše je jako ten vánoční papír, který nás upozorňuje na Dar. Jak je snadné skončit jen u papíru... Dobré jídlo, pár zvyků, které se opráší, vytoužené volno, to vše podržené sváteční atmosférou, pokud ji dobře sehrajeme. Mnozí již netouží po Božím daru; buď nevěří v Božského Dárce, nebo mají pocit, že Boží dary jsou pro moderního člověka tak nezajímavé.

My budeme slavít skutečnost, že v osobě Božského Dítěte je svět na cestě k záchraně, k uzdravení lidského srdce. Søren Kierkegaard říkal: „Potlačení ducha a srdce působí nejhorší zpustošení, zoufalství a prázdnotu.“ To asi vidíme – svět ohrožený a křehký. Člověk je jedinou bytostí na této zemi, která je s to sama zničit svůj druh. Phil Bosmans napsal: Jsi-li sám šťastný, jediné, co ti ještě chybí, je štěstí ostatních. Bohu chybělo naše štěstí, proto přišel – učinit nás šťastnými. Krásně to vyjadřuje poslední sloka básně Heleny Kohoutové:

*Jaký oddech od marnosti
to smíření se všemi!
Sláva Bohu na výsosti,
pokoj lidem na zemi!*

Požehnané Vánoce i celý nový rok.

*P. Vladimír Záleský
P. Tomáš Holý*

FARNOST SVATÉHO PROKOPA ŽDÁR NAD SÁZAVOU I

Roráty v adventu:

- **Po 28. listopadu až so 24. prosince:** Denně kromě neděle a 8. prosince rorátní mše svatá v 6:30 hodin, v soboty 3., 10. a 17. 12. rorátní mše s průvodem dětí v 7:30 hodin.
- **Úterý 6. prosince:** 18:00 Mše svatá s návštěvou sv. Mikuláše.
- **Čtvrtek 8. prosince:** 8:00 a 18:00 Neposkvrněného početí Panny Marie

Svatost smíření:

- **Pondělí 19. prosince:** 9:00–12:00, 14:00–19:00 (více zpovědníků).

Mše svaté o Vánocích:

- **Sobota 24. prosince – Štědrý den:**
6:30 Rorátní mše svatá.
16:00 Vigilie slavnosti Narození Páně pro rodiče s dětmi.
24:00 Půlnoční mše svatá. *Josef Schreier: Missa pastoralis (Chrámový sbor sv. Prokopa a orchestr učitelů ZUŠ).*
- **Neděle 25. prosince – slavnost Narození Páně:** 7:30, 10:30 a 18:00.
10:30 *Josef Schreier: Missa pastoralis (Sbor sv. Prokopa a orchestr).*
- **Pondělí 26. prosince – svátek sv. Štěpána:** 7:30 a 10:30.
7:30 *Doprovází rytmická schola sv. Prokopa.*
- **Pátek 30. prosince – svátek svaté Rodiny:**
18:00 Mše svatá s obnovou manželských slibů.
- **Sobota 31. prosince – památka sv. Silvestra, papeže:**
16:00 Mše svatá na poděkování za uplynulý rok a s prosbou o požehnání.
- **Neděle 1. ledna 2017 – Matky Boží, Panny Marie:** 7:30, 10:30, 18:30.
- **Pátek 6. ledna 2017 – slavnost Zjevení Páně:**
8:00 a 18:00 Mše svatá s žehnáním vody, kadidla a křídý.
- **Neděle 8. ledna 2017 – svátek Křtu Páně:** 7:30, 10:30 a 18:00.

V ostatní dny platí obvyklý pořad bohoslužeb.

FARNOST NANEBEVZETÍ PANNY MARIE ŽĎÁR NAD SÁZAVOU II

- **Sobota 3., 10., 17. a 24. prosince:**
Rorátní mše svatá s průvodem v 7:30 hodin.
- **Úterý 6. prosince:** 17:15 Mše s návštěvou sv. Mikuláše, patrona baziliky
- **Neděle 18. prosince – 4. neděle adventní:**
9:00 Adventní mše svatá, betlémské světlo.
Od 14:00 do 17:00 předvánoční svátost smíření.
- **Sobota 24. prosince – Štědrý den:**
21:00 Vigilie slavnosti Narození Páně („půlnoční“).
Jiří Teml, Jan Tůma: Zářící hvězda nad Betlémem (Fons s orchestrem).
- **Neděle 25. prosince – slavnost Narození Páně:**
9:00 Mše svatá. (*Vánoční zpěv lidu*).
Od 14:00 do 17:00 jsou otevřeny bazilika a Zelená hora pro veřejnost.
- **Pondělí 26. prosince – svátek sv. Štěpána:**
9:00 Mše svatá v bazilice Nanebevzetí Panny Marie.
Od 14:00 do 17:00 je otevřena Zelená hora pro veřejnost.
- **Pátek 30. prosince – svátek svatých Rodiny:**
17:15 Mše svatá s obnovou manželských slibů a modlitbou za rodiny.
- **Sobota 31. prosince – památka sv. Silvestra, papeže:**
23:00 Mše svatá s poděkováním za uplynulý rok a prosbou za nový rok 2017 v poutním kostele sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře.
- **Neděle 1. ledna 2017 – slavnost Matky Boží, Panny Marie:**
9:00 Mše svatá. *Světový den modliteb za mír.*
- **Pátek 6. ledna 2017 – slavnost Zjevení Páně:**
17:15 Mše svatá s žehnáním vody, kadidla a křídy.
- **Neděle 8. ledna 2017 – svátek Křtu Páně:** 9:00 Mše svatá.
J. Schreier: Missa pastoralis. (Sbor sv. Prokopa a orchestr učitelů ZUŠ).

Pátek 16. až neděle 18. prosince, Městské divadlo

Ostrov pohody

Již 19. ročník tradiční předvánoční akce proběhne opět v Městském divadle ve Žďáru nad Sázavou.

PÁTEK 16. 12. 2016

19:00 - „PŘIJĚ ...“ (Vánoční koncert kapely ONLY HIS, Severní Morava)

SOBOTA 17. 12. 2016

14:00 – ZAZPÍVEJME SI (Vystoupení žáků 4. ZŠ, Žďár nad Sázavou)

14:15 – O PRINCI Z KNÍŽKY (Poďte si poslechnout pohádku schovanou ve veliké kouzelné knížce; Dřevěné divadlo Jana Hrubce, Nové Město na Moravě)

15:15 – TÁTA, MÁMA A JÁ ANEB O PALEČKOVI (Když se doma máme rádi, pak žijeme jako v pohádce, to ví i chlapec Paleček; Divadlo Bořivoj, Praha)

16:15 – DIVOTVORNÝ MLÝNEK (Divy z moravských lidových pohádek předvedené různými typy loutek; Divadlo ToTeM, Sklené nad Oslavou)

17:15 – POHÁDKY ZE ŠPALÍČKU – O ŠEHEREZÁDĚ A ALADINOVI (Pohádka vonící orientem pro celou rodinu; KDS Effrenata, Žďár nad Sázavou)

19:30 – POSLECHOVKA ALEŠE KOSTEČKY

NEDELE 18. 12. 2016

14:00 – DJEMBE (Na bubny djembe zahrají žáci a učitelé speciálních tříd 3. ZŠ, Žďár nad Sázavou)

14:15 – HASTRMANSKÁ POHÁDKA (Veselá pohádka o mokrém štěstí; DS POD MASKOU, ZUŠ Žďár nad Sázavou)

15:15 – NA KÁŘE AŽ DO BETLÉMA (V tomto vyprávění dva potulní kejklíři nabídnou divákům svůj příběh inspirovaný Ježíšovým narozením; Kejklířské divadlo Komediantů na káře, Mackovice)

16:15 – KOCOUR V BOTÁCH (Stačí jen otevřít knížku a Kocour v botách Vás provede pohádkou; Divadlo Koráb, Brno)

17:15 – VÁNOCE A NEJEN TO... (Vystoupení žďárských folklórních souborů; Studánka, Kamínek, Rozmarýnek a Bystřínka v doprovodu Horácké muziky)

Mezi představeními bude ve foyer tradiční DĚTSKÁ DÍLNA - nápady na dárky pro blízké a jejich výroba, paličkování, hrací koutek pro nejmenší, své dovednosti představí umělecký řezbář a další umělci. Tuto akci podporuje město Žďár nad Sázavou a milí sponzoři. **VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ!** www.ostrovphody.cz.

Pátek 16. prosince 19:00 – 21:00, kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře

Nikodémova noc

Příležitost k modlitbě, ztišení, svátosti smíření nebo rozhovoru s knězem.

So 17. prosince v 18:00, kostel sv. Prokopa,

a neděle 18. prosince 9:00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a sv. Mikuláše

Betlémské světlo

Ekumenická bohoslužba při příležitosti převzetí Betlémského světla ve Vídni se uskuteční v sobotu 10. 12. 2016 v kostele syrské pravoslavné církve Mor Ephrem na náměstí Stefan-Fadinger-Platz. Pro Betlémské světlo se z Brna vydají skauti, kteří jej dopraví do České republiky.

V sobotu 17. 12. 2016 rozvezou skauti Betlémské světlo vlaky po naší vlasti. Dále díky spouště z Vás bude Betlémské světlo rozdáváno při místních akcích.

Motto letošního ročníku Betlémského světla zní *Odvážně vytvářet mír*. Motto je inspirováno Horským kázáním, kde Ježíš učí: „Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími. Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské.“ (Mt 5, 9–10).

Bližší informace www.betlemskesvetlo.cz.

Pondělí 19. prosince až pátek 30. prosince od 9:00 do 17:00, kaple sv. Barbory

Výstava betlémů

Farnost svatého Prokopa Vás zve na vánoční výstavu betlémů. Výstava potrvá od **19. do 30. prosince 2016** v kapli svaté Barbory. Otevřeno bude denně **od 9 do 17 hodin**. Letos bude většina betlémů zapůjčena z farnosti Netín, kde působil náš nový pan farář Blažej Hejtmánek. Betlémy sestavoval společně s farníky.

Dále budou k vidění betlémy perníkové, dřevěné, keramické, textilní a samozřejmě nebude chybět ani betlém z lega.

Úterý 20. prosince v 16:00, Náměstí Republiky

Živý betlém

V mrazivém odpoledni znovu ožívá biblický příběh o narození Spasitele. Hrají a zpívají herci ze žďárských církevních škol a obou farností.

Sobota 24. prosince v 17:00 hodin, věž kostela svatého Prokopa

Troubení koled z věže kostela svatého Prokopa

České koledy zazní v podání trubačů oděných v historických barvách města a uvedou nás do slavení vánočního tajemství.

Neděle 25. prosince v 14:30 hodin, kostel svatého Prokopa

Dětské pásmo u jeslíček v kostele svatého Prokopa

Nejen pro děti a mládež farnosti s dětským divadlem a zpěvem scholy sv. Prokopa.

Pondělí 26. prosince v 14:30 hodin, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

Modlitba dětí u jeslíček v bazilice Panny Marie

Vánoční zpívání se scholou, scénka dětí a liturgický tanec.

Pondělí 26. prosince v 17:00 hodin, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

Koncert chrámového sboru FONS: Zpívej v čase vánočním

Zveme vás na tradiční vánoční koncert chrámového sboru FONS. Doprovází komorní orchestr žáků ZUŠ.

Pátek 30. prosince v 16:00 hodin, kostel svatého Prokopa

Vánoční koncert pěveckého sboru Svatopluk

Hostem pěveckého sboru Svatopluk letos bude komorní pěvecký sbor C-Vox. Zazní vánoční písně a koledy a cyklus Vánoční noc od Oldřicha Hlouška. Diriguje Zdeněk Kužela, varhanní doprovod Ondřej Horňas, perkuse Libor Orel.

Neděle 25. prosince 2016 až pondělí 1. ledna 2017, Zelená hora

Prohlídka na Zelené hoře (se žďárským betlémem)

25. a 26. prosince bude kostel sv. Jana Nepomuckého otevřen zdarma od 14:00 do 17:00 hodin k modlitbě a prohlídce žďárského betléma. Od 27. do 31. prosince je možnost navštívit kostel s komentovanou prohlídkou za zvýhodněné vánoční vstupné od 10:00 do 15:00 hodin. V neděli 1. ledna je otevřeno od 15:00 do 16:00 hodin zdarma, můžete se připojit k novoroční modlitbě růžence.

PŘEHLED NEJBLIŽŠÍCH PLÁNOVANÝCH AKCÍ

Denně od 8:00 do 18:00 hodin, kostel sv. Prokopa

Otevřený kostel

Každý den naleznete otevřený kostel k zastavení a modlitbě uprostřed shonu všedního dne. Děkujeme všem průvodcům, kteří se na hlídání kostela podílejí.

16. každého měsíce 2016, kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře

Nikodémova noc

Nikodémova noc probíhá celoročně, každého 16. dne v měsíci. 16. května je svátek sv. Jana Nepomuckého a tak vznikla tradice této modlitby vždy šestnáctého dne v měsíci. V zimě probíhá adorace od 19:00 do 21:00 hodin, v létě od 20:00 do 22:00 hodin.

Nikodém mu řekl: "Jak se může člověk narodit, když je už starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit." Ježíš odpověděl: "Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. (Evangelium podle Jana)

K adoraci jsou zváni všichni, každý může kdykoliv přijít a kdykoliv odejít. K dispozici jsou kněží k přijetí svátosti smíření nebo k osobnímu rozhovoru. Aktuální seznam kostelů, ve kterých se v současné době Nikodémova noc koná, a další potřebné informace naleznete na www.nikodemovanoc.cz.

Každou druhou sobotu v měsíci v 19:30, kostel sv. Prokopa

Večery chval

„Chválu vzdávám Hospodinu celým srdcem.“ (Ž 111,1) Každou druhou sobotu v měsíci se setkáváme v kostele sv. Prokopa k oslavě Pána modlitbou za doprovodu chvalové kapely. Součástí večera chval je přítomnost kněze a katecheze. Těšíme se na vaši účast :)

P. Tomáš Fránek

Každý druhý pátek v měsíci v 19:00, fara v Klášteře

Společenství mládeže v klášteře

Každý druhý pátek se setkáváme na faře v klášteře. Společenství kamarádů, které spojuje víra, letos je hlavní téma objevit nově Písmo svaté, společně strávený čas v modlitbě i při hrách, to můžete očekávat v klášterním spolcu;) *P. Tomáš Fránek*

3. – 4. února, Žďár nad Sázavou – Klášter

Zimní chaloupka

Tým chaloupkových vedoucích z kláštera zve všechny děti od 8 do 13 let na příměstskou Zimní chaloupku v Klášteře. Program bude probíhat v pátek odpoledne a v sobotu celý den, z pátku na sobotu přespí děti doma. Podrobné informace a přihlašování osobně u vedoucích nebo na e-mailové adrese t.pejchal@email.cz. Těšíme se na setkání!

Tomáš Pejchal a ostatní vedoucí

27. – 29. ledna, denně v 16:00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

Triduum modliteb matek

Společenství „Modlitby matek“ srdečně zve farníky obou našich žďárských farností na již tradiční lednové Triduum, které se uskuteční v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve dnech 27. – 29. ledna 2017; začátek vždy v 16:00 hodin. Zvány jsou nejenom všechny maminky a babičky!

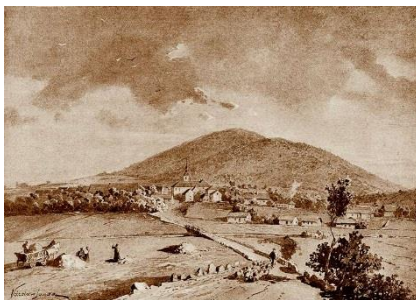
Romana Bělohlávková

10. – 12. února, Blaník

Zimní přechod Vlašimské pahorkatiny s horou Blaník

Z loňského zimního vandru si jeden z účastníků přinesl zakousnuté klíště. Což je lepší, než si přinést revma. I tak doufáme, že letos bude typické zimní počasí. Zvu naši mládež od 15 let a těším se na putování Vlašimskou pahorkatinou s výstupem na Velký Blaník (638 m n. m.). Chceme si vážně promluvit s blanickými rytíři.

P. Vladimír Záleský

4., 11 a 18. března, křížová chodba klášterní fary

Kurz pro průvodce a širokou veřejnost

Kurz bude probíhat ve třech po sobě jdoucích březnových sobotách. Přednášky budou od 13:00 do 16:00 hodin a po nich bude možnost účasti na mši svaté na Zelené hoře v 16:30 hodin. Účastnický poplatek bude dobrovolný.

P. Vladimír Záleský

13., 14. a 16. května, kostel svatého Jana Nepomuckého na Zelené hoře

Svatojánská pouť na Zelené hoře

Letošní pouť proběhne v den svátku hlavního patrona Čech a o předchozím víkendu. Hlavním celebrantem a kazatelem bude bibliista P. Angelo Scarano.

Sobota 13. května v 16:30 – první poutní mše svatá

Neděle 14. května – mše svaté v 6:00, 7:30, 9:00, 10:30, 14:30

Úterý 16. května v 18:00 – poutní mše svatá v den svátku

16. - 17. května, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

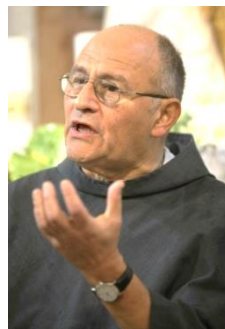
Duchovní obnova s otcem Eliasem Vellou

Na duchovní obnovu s otcem Eliasem Vellou vás zveme úryvkem z jedné z jeho knih:

Lidé mi často říkají: „Neumím se modlit“ a kladou mi otázky: „Jak se mám modlit?“ Jestli máte podobný problém, řekněte to přímo Bohu... a už tím se modlíte. Řekněte mu, že nevíte, jak se modlit... a už tím se modlíte.

Modlitba totiž neznamená něco dělat, ale s někým být. Být s někým, komu na mně záleží, být v jeho přítomnosti.

P. Vladimír Záleský

10 – 14. července, Český ráj

12. letní farní put'ák – Český ráj

Mám na ten kraj romantické vzpomínky, snad trochu přibarvené – bylo mi nějakých 11 let. Pamatuji si jen nepřeberné množství kvetoucích rostlin na lukách, omšelé nádraží v Mnichově Hradišti a Drábské světničky.

Náš cestovatel a spisovatel,

nezapomenutelný Miloš Nevrlý, vzpomíná na Český ráj jako na kraj kapradiny Hasivky orličí: „Tramp, kterého jsem potkal, mi prozradil, že hasivka se tak jmenuje proto, že nehoří, a orličí proto, že při přetřnutí stonku se na řezu objeví obrys dvouhlavé rakouské orlice. Také říkal, že kdo spí v hasivkách, nechytne blechy, a kdo už je má, od toho v hasivkách odskákají. Toho večera jsem se v Českém ráji hodně poučil.“

Je to nejstarší Chráněná krajinná oblast v naší vlasti – království pískovcových skal a lesů. Jan Werich říkával: „Někdo má to štěstí, že má schopnost být přítelem.“ Tak i tuto schopnost se budeme učit, někde mezi Hrubou skálou a Mariánskou vyhlídkou.

P. Vladimír Záleský

18. – 27. července, Itálie

19. diecézní expedice mládeže – Po stopách sv. Benedikta 2017

Dá-li Pán, chceme jet v druhé polovině července na 9 dní do italské Umbrie na expediční pouť po stopách sv. Benedikta. Výchozí bod bude Nursie, kde bychom rádi udělali nějakou prospěšnou práci a pomohli na místech postižených letošním zemětřesením.

Všechny kostely v rodném městě sv. Benedikta a jeho sestry sv. Scholastiky jsou v ruinách, a to i bazilika sv. Benedikta nad rodným domem světky (na obrázku), z níž po zemětřesení zůstalo pouze průčelí.

První výprava do terénu povede do blízkých hor Monte Sibellini s výstupem na Monte Vettore (2476 m n. m.). Hory Sibellini jsou tajemným a neznámým horským koutem Evropy. Apeniny jsou překvapivě pestré a malebné, plné zeleně a hlubokých lesů. To vše dokreslují ostré skalní a obvykle vápencové hřebeny, travnaté horské stráně a doslova karpatské rozlohy. Ano, Apeniny v mnohém připomínají Karpaty. Ale Apeniny jsou také poklidná městečka v hlubokých horských údolích a současně tektonicky divoký kraj častých zemětřesení. V druhé části výpravy se vydáme na pouť po stopách prvního patrona Evropy a Otce západního mnišství. Je možné se již předběžně hlásit.

P. Vladimír Záleský

NĚKOLIK OHLÉDNUTÍ ZA ROKEM 2016

Ohlédnutí za Rokem milosrdenství

V neděli 13. listopadu byla spolu s ostatními branami milosrdenství po celém světě uzavřena i brána milosrdenství ve žďárské bazilice Nanebevzetí Panny Marie a sv. Mikuláše. Jako poslední byla uzavřena o týden později brána milosrdenství v Římě. V tomto uplynulém roce jsme mohli téma milosrdenství našeho Boha poznat z větší blízkosti, a tak bych se chtěl za tímto na milosti bohatým rokem ještě nyní jednou ohlédnout. Svatý otec František řekl, že Boží milosrdenství je osobním průkazem našeho Boha. Poznávat a zakoušet právě toto Boží milosrdenství nás tak vede k setkání s Bohem samotným. Profesor Mons. Petr Pitřha v interview v DVTV (27.1.2016) poznamenal: *„Křesťanská civilizace odvíjí svůj řád od Boha. Tento řád je nejlidštější, nejlaskavější a nejpřívětivější. Přičemž má každý svého boha, je to v nás jaksi rodově dáno, tato touha věřit. Když to není Bůh, jak o něm svědčí křesťanská tradice, je nahrazen jiným bohem. Vznikají různé teorie, přehnaný důraz na individualitu, komunitní způsob života..., to všechno můžeme zařadit pod náboženství konzumismu a to je velmi tvrdé, nemilosrdné náboženství, které pak dramatickým způsobem sahá na svobodu člověka. Každý člověk bude vždy něčemu věřit a velká část společnosti uvěřila penězům a to je jejich božstvo, které otevírá cestu k pohodlnému způsobu života.“* Cokoliv, nebo kdokoliv se staví na místo milosrdného Boha, stává se tvrdým a nemilosrdným bohem a ve hře není nic menšího, než je svoboda člověka. Papež František v jednom z prvních interview po svém zvolení v roce 2013 pro Civiltà catholica avizoval tento akcent svého pontifikátu důrazem k obrácení a důvěře v Boží milosrdenství. A také doplňuje, proč je důležité se obrátit k Božímu milosrdenství: *„Vidím jasně, že církev dnes nejvíce potřebuje schopnost hojit zranění a rozechřít srdce věřících, tedy schopnost přiblížení a spříznění. Vidím církev jako polní nemocnici po bitvě. Je zbytečné ptát se těžce zraněného, zda má zvýšenou hladinu cholesterolu či cukru! Je třeba léčit jeho rány. Potom můžeme mluvit o všem ostatním. ... A je třeba začít zezdola. Nejdůležitější je však první zvěst: »Ježíš Kristus tě spasil!«. A služebníci církve musejí být především služebníky milosrdenství. Ujímat se lidí, provázet je jako milosrdný samaritán, který svého bližního omývá, očisťuje a pozvedá. To je čiré*

evangelium. Bůh je větší než hřích. Není nic pevnějšího, hlubšího a jistějšího než tato zvěst. Potom má následovat katecheze, vyvození mravního důsledku.“

Papež dále rozvíjí tuto úvahu v knize *Jméno Boží je milosrdenství*, když říká: *„Naše zraněné lidstvo neví, jak tyto hluboké rány má léčit, nebo věří, že není vůbec možné je léčit. Neexistují totiž pouze sociální nemoci a osoby zraněné chudobou, ale i relativismus lidí velmi zraňuje, vše se zdá stejné. Pius XII. před více než půlstoletím řekl, že tragédií našeho věku je, že ztratil pocit hříchu, vědomí hříchu. K tomu se dnes připojuje další tragédie považovat naše zlo, náš hřích jako něco, co nemůže být vyléčeno a odpuštěno. Chybí nám konkrétní zkušenost s milosrdenstvím.“*

Ve svátosti smíření Bůh projevuje a dává zakusit, téměř hmatatelně, své odpouštění a něhu. Papež ve stejnojmenné knize zmiňuje jednu příhodu, která se stala, když byl pomocným biskupem v Buenos Aires. Když byl na odchodu ze zpovědnice, přišla ještě jedna stará babička. Biskup Bergoglio ji oslovil: *„Babičko, vy chcete vyzpovídat? „Ano“, odpověděla. „Ale vy jste asi nehřešila...“, namítl biskup na odchodu. Její odpověď byla pohotová a přesná: „Všichni hřešili.“ „Ale možná, že jim Pán neodpustí...“, odpověděl biskup. Ona na to: „Pán odpustí všechno.“ „Ale jak to víte?“ „Kdyby Pán neodpouštěl všechno“, byla její odpověď, „svět by neexistoval.“* Toto byla víra staré, prosté ženy, která měla vštípeny znalosti o Božím milosrdenství, i když nikdy nestudovala teologii.

Milosrdenství je pro nás nezbytné, život bez milosrdenství je nemilosrdný. Jak ale můžeme sami milosrdenství načerpat? V úvodu měsíčníku *Servi della Sofferenza* napsal mons. Pierino Galeone: *Milosrdenství je trpící láska; milovat znamená chtít dát druhému dobro; trpící znamená buď dát druhému dobro, které nemá, nebo zřít*

se dobra s cílem dát ho druhému. Tedy milosrdenství je přímé, když se zřekneme nějakého dobra, trpíme kvůli tomu, a dáme ho někomu jinému. Nepřímé milosrdenství je, když se modlíme, abychom od Pána obdrželi to dobro, které druhému chybí: obrácení, pokoj, nebo záchranu povolání. Milosrdenství je strukturou zasvěcených duší, kněží i laiků. Všichni jsme obdařeni láskou, avšak tato láska je narušována neláskou. A souhrn těchto narušení vypočítává svatý Jan, který říká, že tato narušení přicházejí od světa, přicházejí lpěním na potěšení těla a na dobreh tohoto světa, a přicházejí také z pýchy, lpěním na vlastním já. Lpění je žárlivost udržet pro sebe dobro. Když dáváme druhým, umíme darovat to, co chybí dětem, nemocným lidem? Že mnohdy nemáme nic, čím bychom mohli darovat trpícího? Máme srdce. Vždy můžeme druhému říct dobré slovo, darovat mu pokoj. Není ale možné mít milosrdné srdce, a tak být podobný Ježíši, máme-li srdce spoutané a vůli velmi otevřenou věcem světa. Bez milosrdenství není láska. Milosrdenství je duší Božího království, které je královstvím duchovním. Kristův duch do nás vstupuje skrze milosrdenství! Boží království je královstvím milosrdenství, které žije z milosrdenství a přivádí druhé k životu z milosrdenství skrze skutky tělesného a duchovního milosrdenství. Toto sdílení dobra je vůni květu milosrdenství.

Během pobožnosti, kdy se uzavírala brána milosrdenství, jsme zpívali také píseň Te Deum, Tebe Bože chválíme. Jen Bůh ví, kolik milosti, kolik uzdravení, napravení křivd, odpuštění během tohoto roku milosrdenství lidem daroval. Ve zповědnicí jsme my kněží byli čas od času svědky návratu k Bohu po mnoha letech. Hmatatelné svědectví o roce milosrdenství, jsou vzkazy a poděkování na bráně milosrdenství, které zde zanechali někteří poutníci. Na lístečcích zde stojí také napsáno:

- Uvědomujeme si, že láska a odpuštění je víc než pravda a spravedlnost.
- Děkuji Ti, Ježíši, že jsi mi dal víru a zkušenost se setkáním s milosrdným Otcem.
- Ježíši, Vykupiteli lidského pokolení, plný milosrdenství a lásky, nepohrdej kajícími syny a zachraň nás. Děkujeme Ti, Bože, že jsme zde mohli být.
- Zanecháváme zde to, čím jsou obtížena naše srdce.

Když jednou přijel pro víno do sklípku kdesi na Moravě jeden člověk a viděl stařečka, který natáhl víno košťovačkou a naplnil jím láhev, namítl, zda by to nešlo udělat nějak hygieničtěji. Stařeček se shovívavě usmál a klidně odpověděl: „Víš, synku, já už jsem enem víno.“ Kéž se i my podobáme stále více tomu, na koho myslíme, koho napodobujeme a od koho se učíme být milosrdní. Tak jako je milosrdný náš Otec.

P. Tomáš Fránek

18. diecézní expedice mládeže – Vrancea, Penteleu – Rumunsko

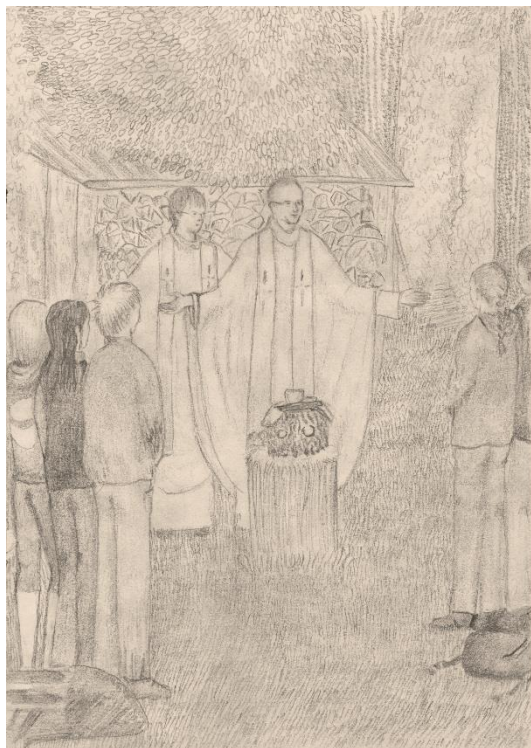

Krabice s proviantem, batohy, nádobí, vaříč... to vše se z parkoviště přesunulo do expedičního autobusu. Před námi je 1200 km k Sedmihradsku. Vrancea – hory karpatského oblouku, na které se těšíme. První kilometry divokým údolím říčky Coza, které se uzavřelo do prudké soutěsky břidlicových skal. V horkém vzduchu voněla síra, jejíž žluté vrstvy pronikaly zvětralá skaliska. Brodění bylo příjemné první dvě hodiny, pak už ne – jak se správně putuje rumunskou pustinou, nám ukázala stará drobná babička v gumových pantoflích. Skákala po skalnatých březích jako černý kamzíček. První tábor jsme našli na ostrém hřebeni ve výšce 1 300 m. Parný den vystřídala provoněná jasná noc a podivné lesní zvuky. Ráno jsme objevili čerstvé otisky obrovských medvědích tlap. Další den je bez mráčku; sladce voní louky tomkou vonnou a namáhavá cesta se žhavým sluncem v zátylku je před námi. Večer jsme vařili fazole s masem na cibulce, pak modlitba u ohně, večerka a spokojené oddychování ze stanů. Takové to bylo ve Vrančei. Podivný kraj bahenních sopek, slaných pramenů a trvalých ohňů na vývěrech zemních plynů... Kraj popraskaných domů, které připomínají zemětřesení před 30 lety, jako jizvy. A všude hodní lidé...

P. Vladimír Záleský

Farní puťák 2016 - Krušné hory

4. – 8. července 2016

Naše letošní putování po Krušných horách jsme začali v bývalém cisterciáckém klášteře v Oseku. Sotva jsme se najedli, porozhlédli po areálu kláštera a zjistili, kam budou směřovat naše kroky v dalších hodinách, vyšplhali jsme do prudkého kopce na zříceninu hradu Rýzmburk, kde jsme si všichni, kromě některých neúnavných jedinců, užívali, že sedíme. A pak jsme pokračovali dál. Navštívili jsme Dlouhou Louku, přenádhernou přehradu Fláje, u níž si naše utápané nohy odpočinuly. My jsme nasbírali síly vynikajícím obědem a užívali si pěkného počasí, až do mše, kdy trochu sprchlo. Nakonec jsme si přeci jenom obuli boty a pustili se

na další cestu podél Flájského vodního kanálu. Následoval Český Jiřetín, vrchol s názvem Jelení hlava a spousta dalších kouzelných míst a vesniček, které ale byly bohužel mnohdy opuštěny. Celou dobu jsme se mohli kochat úžasnou přírodou a za veselého hovoru jsme často zapomínali na unavené nohy. Skvělou posilou nám byly mše pod širým nebem. Zjistili jsme také, že se dá přenocovat i na nerovné půdě, kdy jsme měli nohy nahoře, hlavu dole a mezi tím pořádný hrbol, který nebylo možné (bez bagru:)) srovnat se zemí. Ani jsme se nenadáli a uběhlo pět dní, se kterými skončil i náš puťák. A tak jsme v Chomutově nasedli do vlaku, který nás dovezl do Žďáru šťastné, spokojené a plné zážitků.

Bohuslava Rosecká

Pout' po stopách sv. Františka z Assisi

La Via
di Francesco

Při letošní farní pouti jsme pokračovali po stopách sv. Františka z Assisi, tentokrát ze Spoleto do Říma. Cílem naší cesty byla svatá brána ve svatopetrském chrámu v Římě. Pěší cesta nám trvala 5 dní a ke svaté bráně jsme ušli 150 km. Postupně jsme prošli mnoho krásných míst, navštívili starobylá městečka s pozoruhodnými památkami, kostely, kochali se krásnou přírodou, modlili se a rozjímali v prastarých kláštorech, kterými procházel sv. František a jeho bratři. Těžko říci, co pro nás bylo největším zážitkem. Pro každého jednotlivého poutníka bylo tím nejsilnějším zážitkem nejspíše něco jiného.

Zážitkem bylo už samotné město Spoleto, které patří k nejkrásnějším a nejstarším ve střední Itálii, hledání značky cesty sv. Františka, která nás pak bude provázet celou naší poutí, velké vedro a náročný výstup hned první den, kdy jsme byli unavení a nevyspalí po cestě autem. Ranní mše svatá za prvních slunečních paprsků v zapadlé vesničce Ceselli, překrásné opuštěné městečko Labro, úplně na kopci, kde pod starým cedrem čteme a rozjímáme „Amoris laetitia“ od papeže Františka. Či klášter Poggio Bustone s veselým a srdečným františkánem, ranní výstup k poustevně a úžasný výhled do kraje. Cesta i necesta po kopcích, obrovské množství ostružin a fíků, jakýsi náš doping, který nám posílal sv. František, když síly ubývaly a nohy bolely. Úpravná a úhledná zahrada, ale nepříliš vřelé přijetí v klášteře La Foresta, strastiplná cesta kamenitým srázem ke klášteru Fontecolombo, kdy jsme jako průvod světlušek děkovali za šťastnou cestu a pak usínali v maličkých celách a mnozí mysleli na to, kolik asi mnichů či poutníků pobývalo v těchto zdech. Neuvěřitelné vedro a únava poslední den naší pěší cesty a pak zklidnění před jesličkami v klášterním kostele v Grecciu. Modlitebna sv. Františka, kde měl místo polštáře pod hlavou kámen. Moderní kostel S. Maria Assunta, kde byl domluvený poslední nocleh u otce Zdeňka na faře. A pak ráno rychlý odjezd do Říma, kde nás čekal maraton po památkách a chrámech a také mše svatá s kardinálem Vlčkem a českými poutníky. A pak procházíme svatou branou!

Zalévá nás štěstí, radost, únava, vděk? Pocitů je mnoho, i rozporuplných, ale nezapomenutelných. Jak říká otec Vladimír – zážitek nemusí být pozitivní, hlavně když je intenzivní. Díky jemu i otci Tomášovi za krásnou pout'. Díky Bože za všechna milosrdenství, kterých se nám na pouti dostalo. *Jana Válková*

LIDÉ

Víra si žádá celou existenci

Představujeme pana faráře Blažeje Hejtmánka

Nový pan farář přišel do Žďáru nad Sázavou letos v létě z farností Měřín a Netín a také trochu z Brna, kde působil jako spirituál Biskupského gymnázia. I ve Žďáře na něj čekalo vyučování na místním Biskupském gymnáziu. Kromě toho hned od prvních dnů svého působení zakusil čilý stavební ruch. V kostele svatého Prokopa právě probíhala oprava elektroinstalace a připravovala se výmalba kostela. Na opravy byl ale už ze svých předchozích působení zvyklý.

Přišel jste do rozestavěného, navíc jste jmenovcem slavného architekta tohoto kraje, Jana Blažeje Santiniho. Myslíte si, že s ním kromě jména sdílíte ještě nějaké jiné vlastnosti?

To nevím, jestli vlastnosti. Co máme společné je však datum 3. únor. Tento den asi oba slavíme svátek a on má navíc ještě narozeniny. A příští rok dokonce krásných 340 let. Byl geniální stavitel, což já nejsem.

Ale je pravdou, že kde jsem zatím působil, pořád se něco stavělo nebo opravovalo. Od farníků z bývalých farností jsem slyšel už kolikrát větu: „Už se zase stěhujete, kde zase potřebují něco opravit?“

S farníky jste víc než o opravách určitě mluvil o Bohu. Působil jste ve velkých i malých městech, v obcích na Vysočině i mezi studenty v Brně. Je pro člověka 21. století náboženství ještě pořád důležitým tématem?

Lidé mají občas o náboženství roztodivné představy. Ať už říkají, že člověk se musí k něčemu upnout, aby ten život byl snesitelnější, až po jakési přesvědčení, že „když to šlo bez Pánbíčka až doted“, půjde to bez něho i dál!“, však se nemáme tak špatně.

Žijeme bezpochyby v prostředí, kde velmi vzrostlo pokušení tvořit svět bez Boha. Naše kultura staví na přesvědčení, že v podstatě vše se dá udělat. Myslíme-li takto, uzavíráme se pochopitelně jen v tom, co můžeme vykonat, vyrobit a dokázat. Otázka Boha se odsunuje.

V určitých životních situacích se ale otázka Boha a smyslu života naléhavě vrací a člověk přehodnocuje životní hodnoty...

Náboženství není nástrojem k polepšení člověka. Věřící lidé si nedělají nárok, že jsou lepší než ti druzí. Především tu jde o Boha samého: o jeho lásku, o jeho tvůrčí moc a dobrotu i o jeho dary.

Náboženství také není jen nějakou berličkou. Právě naopak. Pomáhá nám postavit se na vlastní nohy a čelit realitě. Je nám povzbuzením, abychom se odvážili položit si základní životní otázky. Učí nás řešit mnohé existenční problémy. Takovou berličkou, k níž se lidé často uchylují, bývá spíše alkohol, drogy, astrologie atd. To všechno nám ale přímo brání uvědomit si odpovědnost za svůj vlastní život a přijmout ji.

Co může věřící člověk udělat pro to, aby pomohl předat víru svému okolí?

Vzít vážně to, že je pokřtěný. Kam až je historie lidstva rozeznatelná, lze zjišťovat, že idea Boha existovala. Marxisté předpovídali konec víry, prohlašovali, že na konci poroby se člověk obejde bez medicíny Boha. Ale i oni museli poznat, že víra nikdy nepřestává, protože je skutečně vždy už v člověku samotném. Je to něco živého, co s člověkem buď může růst, anebo se právě tak může otupovat a odumírat. Nicméně i v nevěřícím člověku nějak přetrvává otázka, jestli snad přece jen něco není. Víra v Boha není vědění, které se dá naučit jako matematika či zeměpis. Není to jen záležitost, kterou si připouštím. Víra si žádá celou existenci, vůli, lásku, odpoutání se, je v ní pořad nutné překračovat pouhé vědění či pouhé dokazování.

Přejeme vám u nás mnoho Božího požehnání!

R. D. Mgr. Blažej

Hejtmánek se narodil 29. prosince 1980 v Mostištích. Pochází z Březí u Velké Bíteše. Po maturitě pokračoval ve studiu na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích a dále na Teologické fakultě univerzity Palackého v Olomouci, kde v roce 2006 ukončil studia. V tomto roce přijal jáhenské svěcení a jako jáhen působil ve farnosti Letovice, Rozhraní, Vísky u Letovic a Cetkovice. V roce 2007 přijal v katedrále sv. Petra a Pavla kněžské svěcení z rukou brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho. Poté působil jako farní vikář v Boskovicích, Svitávce a Knínicích u Boskovic. V roce 2009 byl ustanoven jako farář ve farnosti Měřín a od roku 2011 jako excurrendo administrátor farnosti Netín. V roce 2013 byl jmenován spirituálem Biskupského gymnázia v Brně. Od 1. srpna 2016 působí jako farář ve farnosti sv. Prokopa ve Žďáře nad Sázavou 1.

Děkujeme za 15 let duchovního vedení

Otec Tomáš Holý se rozloučil s farností sv. Prokopa

Otec Tomáš Holý přišel do farnosti sv. Prokopa v roce 2001 jako kaplan k faráři P. Ervínu Jansovi a od roku 2004 se sám stal administrátorem naší farnosti. Po 15 letech pastorační služby odešel letos v létě do farností sv. Jana Křtitele v Náměšti nad Oslavou a sv. Jiljí v Hartvíkovicích.

S otcem Tomášem jsme se rozloučili v neděli 31. července 2016, kdy odsloužil děkovnou mši svatou jako poděkování za 15 let svého působení u nás. Z důvodu oprav elektroinstalace se toto rozloučení uskutečnilo v kostelíku Nejsvětější Trojice. Na závěr farníci předali otcovi Tomášovi dary jako výraz poděkování za jeho působení ve Žďáře nad Sázavou a popřáli mu také mnoho sil a Božího požehnání na novém působišti.

Jedním z darů byla i pramice od výrobce pana Cinerta z Berouna, protože jedno z nových působišť pana faráře, Hartvíkovice, leží na břehu Dalešické přehrady. Pramice byla otcem Tomášem požehnána a spuštěna na vodu v sobotu 24. září 2016.

Otec Tomáš často a rád vzpomínal na svá studia v Římě a osobní setkání s papeži, zejména se sv. Janem Pavlem II. Ve své knize *Dar a tajemství* tento svatý papež píše: „*Ve své nejhlubší podstatě je každé kněžské povolání velkým tajemstvím, je to dar, který člověka nekonečně přesahuje. Každý z nás kněží to zřetelně zakouší po celý život. Kněz je člověkem Božího slova, člověkem svátostí, člověkem „tajemství víry“.* *Ve zpovědnici se kněz stává svědkem velkých divů, které Boží milosrdenství působí v duši, jež přijme milost obrácení.*“

Otcovi Tomášovi přejeme v jeho novém působišti hodně Božího požehnání!

Portrét nového světitího biskupa Mons. Pavla Konzbul

Pavel Konzbul se narodil 17. října. 1965 v Brně – Juliánově, kde dodnes žije jeho maminka Marie. Po maturitě pokračoval ve studiu na elektrotechnické fakultě VUT Brno, které absolvoval v roce 1989. Po vykonání roční základní vojenské služby nastoupil jako odborný a později vědecký pracovník do Ústavu přístrojové techniky Akademie věd České republiky v Brně. Tam se věnoval vývoji a realizaci korekčních cívek magnetických polí pro tomografii nukleární magnetické rezonance. Publikoval v řadě zahraničních odborných časopisů. Externě vyučoval na elektrotechnické fakultě VUT v Brně, kde také obhájil doktorskou práci v oboru teorie elektromagnetického pole.

V roce 1995 vstoupil do Laického sdružení sv. Dominika, kde byl několik let zástupcem národní provinční představené v Praze. V témže roce zahájil studium na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, které dokončil v roce 2000. Od téhož roku je také členem Společnosti pro církevní právo.

V roce 2003 přijal v katedrále sv. Petra a Pavla kněžské svěcení z rukou otce biskupa Vojtěcha. Poté působil v jáhenské službě v Letovicích, a pak jako farní vikář v Boskovicích a Hustopečích u Brna. V roce 2005 byl ustanoven spirituálem Biskupského gymnázia v Brně a v roce 2013 farářem ve farnosti u katedrály sv. Petra a Pavla v Brně a členem Kněžské rady brněnské diecéze.

Externě vyučuje na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně, obor Křesťanská výchova. Spolupracuje také s brněnským nakladatelstvím Cesta, které dosud vydalo osm jeho publikací, převážně homiletického a pedagogického charakteru. Pavel Konzbul aktivně spolupracuje také s Centrem pro rodinu a sociální péči v Brně, je exercitátorem v Duchovním centru svatého Františka z Pauly ve Vranově u Brna a pravidelně přispívá na blog Lidových novin.

V sobotu 21. května 2016, kdy se v brněnské diecézi slaví výroční den posvěcení katedrály sv. Petra a Pavla, ho papež František jmenoval pomocným brněnským biskupem a titulárním biskupem litomyšlským a 29. června 2016 byl vysvěcen na biskupa.

Blahopřání otci biskupovi Vojtěchovi k životnímu jubileu

V pořadí třináctý diecézní brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle se v tomto roce dožil sedmdesátých narozenin a vzkazuje: „Děkuji nejen za blahopřání k narozeninám, ale především za modlitby, kterými mne v biskupské službě mnozí provázejí a posilují.“

Otče biskupe, jaký význam má v životě člověka radost a utrpení?

Radost a utrpení mají k sobě velmi blízko. Po radosti toužíme, utrpení snášíme. Není možné zvolit jen radost a utrpení vyloučit. Někdy je právě schopnost přijmout utrpení nebo odříkání přímou úměrou budoucí radosti. Znají to sportovci, umělci i mnozí jiní. Radost a utrpení patří k lidskému životu a jejich prožívání může být cestou k moudrosti srdce.

Brněnským biskupem jste již dvacátým šestým rokem. Kdybyste znovu začínal, dělal byste něco jinak?

Určitě bych mnoho věcí dělal i jinak. Ale to mohu říct až na základě zkušeností, které mám, a s odstupem času, když vidím, jak se věci vyvíjely a jaké byly možnosti. O mnohých věcech nebudeme až do konce života vědět, jestli byly rozhodnuty dobře nebo špatně.

Co Vám dvacet šest let v biskupském úřadu dalo?

Bezesné noci i radostný úžas z toho, co tvoří Bůh.

Ve svém biskupském programu jste si již před lety vytyčil dvě priority – „Rodina a farnost“. Brněnská diecéze si v příštím roce bude připomínat 240. výročí svého založení. Jaké máte další cíle?

Cíl mám stále jediný – aby diecéze byla živým organismem těla univerzální církve. Prál bych si, aby byl tento organismus v určité symbióze s prostředím, ve kterém žije, a zároveň přijímal „živiny“ odjinud a stával se biblickým kvasem, solí a světlem.

Martina Jandlová, obě foto Vít Kobza

Ad maiorem Dei gloriam

340 let od narození Jana Blažeje Santiniho Aichela

20. dubna 1706 je datován dopis sedleckého opata Jindřicha Snopka jeho řádovému bratru Václavu Vejmluvovi do žďárského kláštera. Upozorňuje v něm, že v těchto dnech budou na vizitě v Sedlci pan architekt Santini a sochař Matěj (Václav Jäckel) a že nastává vhodný čas pro žďárskou příležitost. Opat Vejmluva pro oba posílá do Sedlce povoz a v následujících týdnech vstupuje mladý pražský architekt do služeb žďárského kláštera. V nich pak působí dlouhých 17 roků.

Jan Blažej Santini Aichel se narodil 3. února 1677. To znamená, že brzy společně oslavíme 340. výročí jeho narození. Můžeme si při té příležitosti připomenout, že Jan se narodil jako prvorozený a neduživý do rodiny vyhlášeného kameníka. Že ho otec dal namísto tohoto řemesla vyučit za malíře a architekta. Učitelem mu byl nejvýznamnější pražský architekt konce 17. století Jean Baptiste Mathey. Víme, že se stejně jako on v mládí vypravil na tovaryšskou cestu do Itálie, kde se v papežském městě Římě setkal se jmény a díly velikánů barokní architektury, Berninim, Guarinim a Borrominim. Zvláště ten poslední, Francesco Borromini, na něj zapůsobil největším dojmem. Stejně jako Santini, který prožil dětství ve stínu gotické pražské katedrály, pocházel i Borromini z kamenické rodiny působící při dostavbě milánského dómu. Hluboká znalost gotického stavebního slohu tak dala oběma šanci vykročit od běžné barokní produkce. Guarino Guarini Santinimu zcela jistě napověděl, jak pracovat se světlem majícím pro barokní dobu sakrální až mystický význam, a papežský stavitel Bernini mu vnukl poučení o palácových stavbách a o práci s velkými katedrálními prostory.

Santini začíná svoji uměleckou činnost krátce po návratu do Čech. Ve věku dvaceti tří let se stává architektem náročných cisterciáckých opatů. Nejdříve ve Zbraslavi a záhy po roce 1703 v Sedlci. V největší české katedrále té doby poprvé vypracoval svoje osobité propojení baroka s gotikou. Dva stavební i myšlenkové slohy navzájem propojil přes vzdálenost pěti století. Opat Vejmluva mu pak zanedlouho na to zadává dostavbu svého konventního kostela. Tady nám Santini zanechává naprosto mimořádné umělecké sdělení ve formě varhanních empore v prostoru transeptu kostela. Nejenom odvaha subtilního přemostění, ale také stavební detaily a vysoce výtvarné řešení všech architektonických prvků ukazují vyzrálou mladého mistra.

Dodnes nevíme, jakými informačními kanály proudily po českých zemích zprávy o novém a výtečném umělci. Víme ale, že se už v následujícím roce Santini ocitá v západní polovině Čech. Náročný stavebník a proslulý znalec architektury a umění Eugen Tyttl, představený plaského kláštera, si vyžádal jeho služby při budování celého nového konventu a velechrámu, který měl svými rozměry překonat i ten, který mistr opravil pro sedlckého opata. A přicházeli další a další. Chtějí postavit areály klášterů, městské paláce, dokonce hospodářské dvory, hospody a hřbitovy. Nejvíce ale bylo kostelů.

Ad maiorem Dei gloriam – k větší slávě Boží. Kostelní stavby dnes představují více než polovinu celého Santiniho díla. Vedle katedrál, z nichž některé pro svoji velikost bohužel zůstaly pouze na papíře, se jedná především o celou řadu menších konventních a farních kostelů či kaplí.

A možná právě v nich se nejlépe zrcadlí genialita mistra Santiniho. Jak lehké, jednoduché a lidské by bylo ve světle slávy a chvály za mimořádně odvedenou a obdivovanou práci zapomenout na heslo Ignáce z Loyoly uvedené v nadpisu tohoto připomenutí. Je pravdou, že řada těchto menších sakrálních děl vyrostla ze zadání dvou již jmenovaných opatů. Žďárského Václava Vejmluvy a plaského Eugena Tyttla. Oba jako by se nemohli nasytit, zadávali Santinimu další a další zakázky. Jako by chtěli dílo mistra architekta zanést i do nejuvzdálenějších koutů svých svěřených klášterních hospodářství. Vejmluva, pocházející ze Starého Brna nechal cestu ze svého rodiště do Žďáru vyzdobit kostely ve Zvoli, Bobrové a Obyčtově. Na území dnešního kraje Vysočina ale najdeme ještě dalších sedm kostelů. Vedle Žďárska je můžete navštívit v regionu kláštera v Želivi a ve farnosti Humpolec. Další

velká skupina se dochovala v dnešním Plzeňském kraji. V klášteře v Plasích sice nedošlo nikdy k realizaci zmíněné katedrály, ale zůstal zachován konventní kostel a dvě samostatné kaple sv. Bernarda a sv. Benedikta. A v okruhu kolem probošství v Mariánské Týnici jsou dodnes pod tamní farnost v Kralovicích zahrnuty spolu s Týnicí hned další čtyři Santiniho kostely a kaple.

Tak bychom mohli projít křížem krázem českou a moravskou kotlinou a v řadě míst se potkat s ničím nezaměnitelnými kopulemi a klenbami kostelů, které navrhnul a pro větší slávu boží postavil mistr barokní gotiky. Domácí, řádně vysvěcené kaple a kapličky navíc patřily v té době ke každému nově postavenému paláci či dvoru, a tak by se nám okruh Santinim postavených svatostánků určitě ještě více rozrostl.

Jan Santini umírá náhle dne 8. prosince 1723, ve věku pouhých 46 roků. Na podzim předchozího roku se zúčastnil slavného vysvěcení svého dnes nejnámějšího díla, poutního kostela sv. Jana Nepomuckého. Jako by si byl vědom nejistoty a křehkosti vlastního bytí, nechal v zemi kolem kostela připravené základy ambítů a pečlivé nákresy podoby jejich střeš a obelisků nad nimi. Branami do tohoto poutního pole začaly o několik roků později přicházet zástupy věřících poutníků, a byť tomu někdy osud nepřál, nezastavily se dodnes.

Na první únorový pátek příštího roku připadá svátek sv. Blažeje. Právě tímto jménem byl před 340 lety pokřtěn a zapsán do matriky ve svatovítské katedrále Jan Blažej Santini Aichel. Ve východní církvi se při mši svaté modlí za stavitele chrámu. Věřme tedy, že si v tento den či následující neděli na všech místech, kde Santini projektoval či postavil kostel – ad maiorem Dei gloriam – jeho jméno stejně jako my v modlitbě připomenou.

Stanislav Růžička

Známý neznámý zachránce Zelené hory

Bonifác Procházka

Záchrana poutního kostela sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře ve Žďáře nad Sázavou je už léta spojována s osobností obrozeneckého spisovatele a vlasteneckého kněze Matěje Josefa Sychry (1776–1830). Po požáru a následném zrušení kláštera v roce 1784 opravdu hrozil kostelu zánik, ovšem za jeho odvrácení vděčíme zcela jiným lidem. Nechceme zde snižovat zásluhy P. Sychry o český národ, o naši mateřštinu – vždyť jeho frazeologii využil Josef Jungmann při tvorbě svého slovníku česko-německého – a o zelenohorský areál, jehož opravě věnoval vše, co mohl, včetně vlastního zdraví a v důsledku toho i života. Nesmíme ale zapomínat ani na Bonifáce Procházku, který patřil k těm, kteří zánik zelenohorského areálu skutečně odvrátili.

P. Bonifác se narodil v roce 1754 v Ledči nad Sázavou jako Václav Pavel Procházka. Po vstupu do žďárského kláštera přijal jméno někdejšího výtečného sekretáře opata Václava Vejmluvy, mimo jiné autora stručných dějin kláštera, vydaných naposledy v edici *Nádoba zapálená* v roce 2000. Údajně byl v době zrušení kláštera po požáru roku 1784 nejmladším ze žďárských cisterciáků. Po odchodu ze Žďáru pobýval v Tišnově, v Šebetově a v Letovicích. Žďárské panství převzal Moravský náboženský fond, z osady před klášterem se stala katastrální obec Zámek Žďár, pro kterou byla zřízena nová farnost, jejímž kostelem se stal někdejší kostel konventní. Místo své bývalé obyvatele dál magicky přitahovalo. Tak se stalo, že jeden z bývalých žďárských mnichů, P. Vavřín Anderle, se stal v nové farnosti knězem a v roce 1789 se k němu přidal jeho spolubratr Bonifác Procházka jako kaplan.

Procházka se výrazně podílel na obnově vybavení bývalého konventního kostela a samozřejmě mu nebyl lhostejný ani osud poškozeného poutního místa. Nepředstavujeme si ale kostel po požáru jako absolutní ruinu. Oheň zničil střechy areálu, ale interiér kostela byl poškozen jen lehce a v roce 1785, tedy rok po požáru, se zde v rámci svatojánské pouti konaly tradiční bohoslužby. Příroda si však na poškozené stavbě vybírala svou daň. A právě v tomto okamžiku Procházka spolu s bývalým žďárským řeholníkem Jáchymem Polanským a s některými obyvateli Města Žďáru, Nového Města na Moravě a dalších obcí poslal moravskému guberniu roku 1791 žádost o umožnění opravy vyhořelého poutního kostela. Ač ji brněnské

ZDE V PANI odpočívá
P. BONIFÁC PROCHÁZKA
KA OOSt. 1796
VYZNAMNĚ se za
sloužil o ZACHRANU
Zdejšího kostela Sv.
JANA NEPOMUCKÉHO

biskupství v čele s českému živlu nepřiznivě nakloněným biskupem Janem Křtitelem Lachenbauerem zamítlo, gubernium 28. června 1792 opravu povolilo pod podmínkou, že se kostel stane hřbitovním. Biskupství i gubernium odmítlo opravu finančně krýt, a protože kostel sám neměl patrona, získal Bonifác Procházka peníze ve sbírce, na kterou sám přispěl částkou 100 zlatých. Oprava byla provedena v letech 1792–1803, vlastní kostel byl zastřešen už roku 1793. Hřbitov vznikl na někdejším poli poutníků.

Obnovení tradičních poutí v roce 1803 se Procházka nedožil. Zemřel v Ostrovačicích 15. září 1796. Na vlastní přání byl pochován na novém zelenohorském hřbitově.

V pamětní listině neznámého autora z roku 1802, umístěné do makovice věže žďárského farního kostela sv. Prokopa, se dochoval následující zápis, který v roce 1954 přepsal Bernard Süß: „Pak ten Zelenohorský chrám, poněvadž panství do zemských religionsfondu potaženo bylo nebyl spravován, nýbrž jedním z mladších pánův duchovních páter Bonifác Procházka a ze starších pánu p. Joachim Polanský po dobrodincích sem a tam jezdily a od slavného Kubernium ty obhořelé zdi spravovat a zřizovat povolání dostavše tu správu z dopomožením ruční práce žďárských Čechů konané v 6 letech předsevzali a skončili.“

Jedenadvacet let po dokončení posledních prací na svatojánském kostele, iniciovaných P. Bonifácem Procházkou, přišel do Žďáru P. Matěj Josef Sychra, narozený v roce 1776 v Ústí nad Orlicí. Žďárské panství bylo roku 1824 stále v majetku Moravského náboženského fondu, od něž ho roku 1826 odkoupil Josef hrabě Vratislav z Mitrovic. Ten je později odkázal Františku Josefu knížeti Ditrichštejnovi, jehož syn Josef František si vzal za ženu Vratislavovu dceru

Gabrielu. A teprve rok po této koupí, tedy v roce 1827, začínají opravy kostela, vedené P. Sychrou. Údržba rozsáhlého v té době šindelem pokrytého areálu byla zřejmě finančně náročná. Zelená hora byla tehdy nezalesněná a silné větry střechy ambitu s pěti kaplemi a pěti bránami pravidelně poškozovaly. V roce 1828 tak hrabě zámeckému faráři navrhl zbourání ambitu, což by znamenalo značné snížení nákladů na údržbu areálu. Sychra se stavby razantně zastal s tím, že ten, kdo by chtěl stavbu zbořit, „upadl by do nebezpečí, že s ním bude žďárská chátra zle zacházet.“

Dochovala se nám také pověst, podle níž chtěl hrabě Vratislav stavbu změnit v ovčín. To je ale opravdu nepravděpodobné, když uvážíme, že pole poutníků od počátku 19. století sloužilo jako obecní hřbitov. V té době se v Zámku Žďáře pohřbívalo na dvou místech: Na Dolním hřbitově a na Zelené hoře. Historik Josef František Svoboda ve své Vlastivědě moravské v roce 1937 píše, že hřbitovy byly společné pro všechny přifařené osady s tím, že se pochovávalo převážně na horním, tedy na Zelené hoře. Na Dolním se pochovávali jen členové některých rodin a pak v zimě, kdy nebyl přístup na Zelenou horu.

Na opravu zelenohorského areálu uspořádal Sychra sbírku, která vynesla v prvním roce 1 552 zlatých, ve druhém 3 166 zlatých. Jedním z prvních dárců byl hrabě Vratislav, který na opravu roku 1827 daroval 56 a roku 1828 dalších 122 měř vápna, dále 5 000 šindelů a 300 zlatých. K dalším dárcům patřil sklář Ignác Hafenbrádl, majitel letní prelatury, který věnoval 25 000 šindelů. Stavba pohltila 300 zlatých roku 1827, 552 zlatých v roce 1828 a 316 zlatých roku 1829. K tomu samozřejmě nutno přičíst ještě hmotné dary v podobě stavebního materiálu. Sychrovi přitom nejen organizačně pomáhal magistrátní radní a pozdější purkmistr Města Žďáru František Hromádka, který podporoval Žďárské ve vybírání příspěvků na stavbu, za což dostal roku 1829 pochvalný list od prvního rajhradského opata P. Augustina Kocha, žďárského rodáka a absolventa zdejšího klášterního gymnázia.

Slavnostního znovuvysvěcení se kostel dočkal 16. května 1829. Unavený a vysílený Sychra poté musel ulehnout a 19. března 1830 zemřel. Část jeho rozsáhlé knihovny padla za obět' věřitelům k úhradě pohledávek za opravu kostela ve výši 170 zlatých. Na své vlastní přání byl Sychra pohřben v hrobě P. Bonifáce Procházky, k jehož odkazu se v rámci oprav kostela vědomě hlásil. Za dvanáct let podstoupil kostel další nákladnou opravu, když po zásahu bleskem přišel o střechu. Tehdy se o jeho záchranu přičinil i žďárský vrchní a obrozenecký básník a dramatik František Turinský.

Stanislav Mikule

Za zesnulým prof. Janem Sedlákem

Vděčná vzpomínka

Po těžké nemoci zemřel v neděli 31. srpna 2016 ve věku 73 let historik umění Prof. PhDr. Jan Sedlák, CSc. Brněnský rodák se vřadil mezi badatele, kteří rozšířili znalosti o genu Jana Blažeje Santiniho v sedmdesátých a osmdesátých letech 20. stol. Nejprve jako hlavní garant Expozice o životě a díle J. B. Santiniho Aichla řídil celý projekt ve spolupráci s autorem libreta Ing. arch. Dr.

Kotrbou až do závěrečné fáze, která je prezentována již jen krásným Pamětním tiskem z října 1973; následně vydal pro zmíněnou Expositci, umístěnou v Santiniho konírnhách žďárského kláštera roku 1977, na svou dobu velmi obsažného průvodce po Santiniho hlavních sakrálních i profánních objektech. (Expozice byla zrušena po půlstoletí svého trvání.). Roku 1982 napsal text do publikace „Významné památky okresu Žďár nad Sázavou. Posléze roku 1987 vydal s fotografem Jiřím Ployharem a historikem Metodějem Zemkem v pražském Vyšehradu hutnou monografii „Jan Blažej Santini. Setkání baroku s gotikou“. Navázal tak na celou řadu santiniovských badatelů (Wirth, Richter, Kalista, Kotrba, Neumann aj.) a již tehdy zachytil některá nová santiniovská zjištění vynikajícího badatele Prof. Dr. Mojmíra Horyny.

Jana Sedláka pojilo vzácné přátelství i se žďárským Josefem Pohankou, který vydání zmíněné knihy inicioval při svém úsilí obnovit duchovní význam poutního kostela na Zelené hoře. Sedláková kniha se stala základem pro další popularizaci Santiniho díla v Itálii (Cerulli vydal její italský překlad pod svým jménem) a ve Francii, kde ji přeložil a edičně připravil Jacques Damase. Přispěl tak svého času k posílení celosvětového zájmu, který doznal svého nesporného vrcholu v Horynově monografii o Santinim a zápisu Zelené hory na Seznam UNESCO.

I když se badatelský zájem Sedlákův později orientoval jinými směry, jeho vztah k Santiniho dílu se projevil ještě v dalších letech: vydal r. 1995 se Stanislavem Chmelíčkem a firmou ŽDAS publikaci „Jan Santini Aichl. Dědictví“, r. 1999 zajímavou studii „Santini a Plečnik“, r. 2002 santiniovský text v rámci pamětní knihy k 750. výročí žďárského kláštera „Sedm a půl století“, r. 2010 Křtiny a r. 2015 s Jiřím Kroupou popularizující knížku „Zelená hora. Žďársko Jana Santiniho“ (i v angličtině). Rozloučení s J. Sedlákem proběhlo v jeho rodném Brně 9. srpna 2016. Jeho památku jsme si s vděčností připomenuli i při mši svaté na Zelené hoře. (pp.)

Z NAŠICH FARNOSTÍ

Společenství Modlitby matek – 10 let

Často si mnohý z nás povzdechne, jak moc ten čas letí. Je to pravda – vždyť v lednu 2017 tomu bude už 10 let, co se k pravidelné modlitbě začaly scházet maminky, babičky a kmotřičky, kterým leží na srdci budoucnost nejenom jejich dětí, ale dětí celého světa.

Hnutí MM vzniklo v Anglii v roce 1995 a u jeho zrodu stály dvě nenápadné babičky: Veronika Williamsová a její švagrová Sandra. Obě ve stejném čase pocítily velkou touhu modlit se za svoje děti a vnoučata. Vznik tohoto modlitebního společenství byl odpovědí na strach a bolest mnoha matek, které se bojí o svoje děti ohrožené mnoha nástrahami dnešní doby. To, že jeho vznik byl opravdu dílem

Božím, se projevilo v rychlosti, jakou se toto společenství rozšířilo po celém světě. Útlá brožurka prostých modliteb plných odevzdanosti, kterou napsala zakladatelka Veronika Williamsová, byla přeložena do desítek jazyků. V současné době MM objímají doslova celou zeměkouli. Vždyť jsou rozšířeny do více než 120 zemí světa! Bez reklamy, bez přízně médií či bohatých sponzorů.

U nás ve Žďáře se scházíme u křížku přivezeného z Hory křížů v Litvě pravidelně již 10 let... U paty tohoto malého křížku už byly vyslyšeny velké prosby! Naše „velké společenství“ se schází jednou v měsíci na faře v Zámku – současně existuje 5 „malých společenství“, která se modlí v domácnostech každý týden. Jednou v roce zveme ke společné modlitbě tridua farníky obou našich žďárských farností. Naše velké společenství je otevřeno všem tělesným i duchovním maminkám. Jednou z našich oblíbených modliteb je tato:

„Připomeň mi, Pane, že tvoje láska je větší než jakýkoliv problém. Protože čím více se dívám na problém, tím se stává větším. Ale když se dívám na tebe, má úzkost bledne ve světle tvé lásky!“

Romana Bělohávková

Žďárská Kopretina oslavila desetiny

Již deset let funguje v Oblastní charitě Žďár nad Sázavou pobočka žďárského centra pro rodiče s dětmi Kopretina, která sídlí na ulici Horní v atriu Hotelového domu Morava. Nápad založit mateřské centrum vznikl z iniciativy maminek ve farnosti sv. Prokopa ve Žďáře nad Sázavou. Právě před deseti lety začínala Kopretina v prostorách centra služeb pro podporu duševního zdraví – Klubu v 9 na Okružní ulici. Tehdy byl její provoz zhruba dvakrát týdně. O tři roky později se Kopretina přestěhovala na Horní ulici, kde rozšířila nejen své prostory, ale i svůj provoz na čtyři dny v týdnu, a tak se mohlo rozběhnout více aktivit pro místní rodiny s dětmi.

Svých deset let oslavily pracovnice Kopretiny společně s rodinami, které centrum pravidelně navštěvují, ve čtvrtek 20. října. Pozvání přijali i představitelé města Žďáru nad Sázavou a jiné spolupracující instituce. „Na program byla ukázka pohybových aktivit rodičů s dětmi, připraveno bylo tvoření a hrátky s dětmi v herně, pro malé návštěvníky nechyběl ani dort a jiné sladkosti,“ popisuje narozeninové setkání vedoucí Kopretiny, Mgr. Zdenka Šrámková.

Kopretina má středisko v Radešinské Svatce a pobočky ve Žďáře nad Sázavou, Bystřici nad Pernštejnem, Velkém Meziříčí a Radostíně nad Oslavou. Všechny fungují obdobně, se stejným cílem, kterým je podpora fungující rodiny. Myšlenka založit centrum vznikla v Radešinské Svatce se záštitou P. Pavla Habrovce. „Tehdy jsme Kopretinu vedly s maminkami jako dobrovolnice. V roce 2004 jsem oslovila ředitelku Oblastní charity Ing. Janu Zelenou s nápadem, zda bychom se mohli stát součástí žďárské Charity. Na podzim jsme začali rozvíjet služby a aktivity pro rodiny jako součást Oblastní charity Žďár nad Sázavou,“ vysvětluje Zdenka Šrámková.

Posláním Kopretiny je zvyšování rodičovských kompetencí a zodpovědnosti, preventivní působení proti negativním jevům v rodině, podpora mezigenerační komunikace, vztahů a soudržnosti rodiny. Naší cílovou skupinou jsou především rodiny s dětmi, rodiče na mateřské či rodičovské dovolené, těhotné ženy a jejich partneři. Programy Kopretiny naleznete na webu Oblastní charity Žďár nad Sázavou www.zdar.charita.cz. *Martina Cočevová, pracovnice žďárské pobočky Kopretiny*

Dráty, barvy a chemický postřik

Obnova interiéru kostela svatého Prokopa

Než si začneme povídat o pracích ve farnosti svatého Prokopa prováděných v letošním roce, musíme se alespoň krátce vrátit do podzimních dní roku loňského. Tehdy skupinka „farních hospodářů“ s panem farářem Tomášem Holým určila priority údržby a oprav. Reagovali tak na množící se připomínky k čistotě stěn kostela sv. Prokopa, a bylo tedy rozhodnuto, že se provede celková výmalba vnitřních prostor kostela. Dále bylo nutné, na základě odborného průzkumu znalce zabývajícího se dřevokaznými živočichy a houbami, ošetřit krovy ve věži kostela sv. Prokopa, kapli sv.

Barbory i v kostelíku Nejsvětější Trojice. Všechny tyto práce bylo třeba řádně připravit, projednat na příslušných úřadech a zajistit realizační firmy. U malování bylo ještě nezbytné reagovat na podněty týkající se modernizace osvětlení, a tak byla zpracována studie osvětlení, která navrhuje instalaci úsporného osvětlení, doplněného o nepřímé nasvětlení kleneb. Z toho důvodu bylo nutné zasekat doplňující elektroinstalaci (pouze kabely a takzvané „husí krky“) ještě před zahájením výmalby.

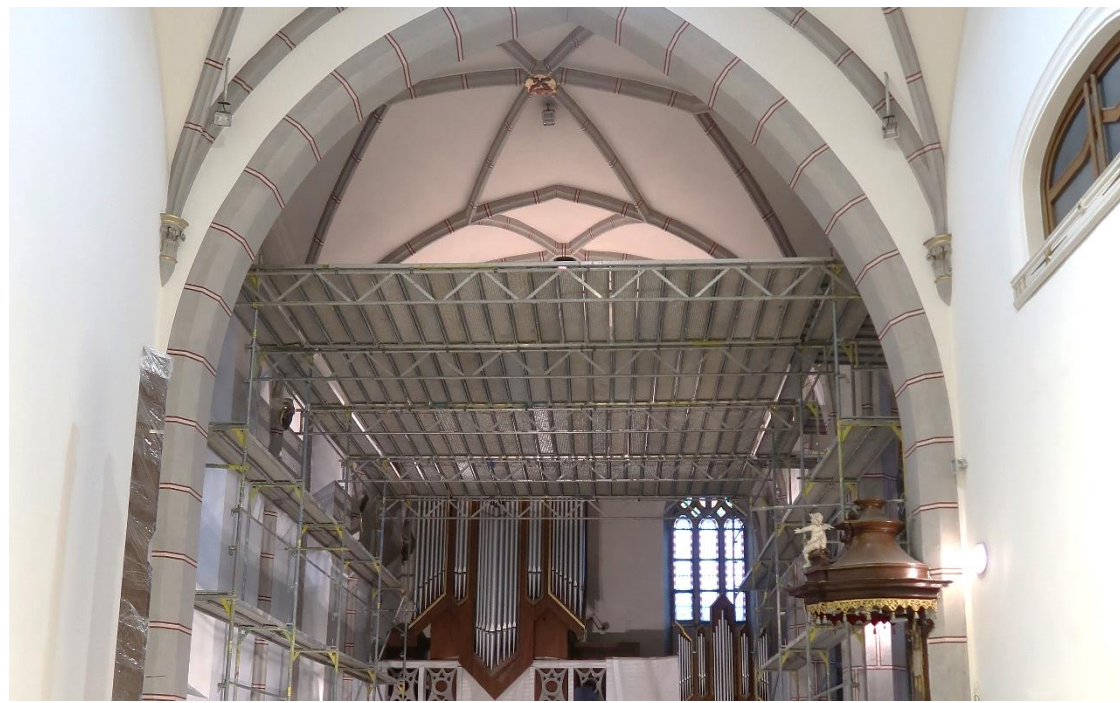
Práce na ošetření krovů byly zadány odborné firmě, která se postarala prakticky o vše – farníci „pouze“ vyklidili prostor krovu kaple sv. Barbory. Kdo se přece jen dostal k tomu, aby se na práci specialistů blíže podíval, zjistil, že krovy byly pečlivě očištěny a ošetřeny chemickými prostředky proti červotoči a dalším dřevokazům. Pracovníkům by jistě nikdo nezáviděl – i když používali respirátory, pracovali

s látkami, které nevoní ani zvířátkům, ani člověku. Dřevokazi jsou tedy pryč, a životnost krovů se tak prodloužila o další desítky roků.

Před zahájením výmalby kostela byly provedeny přípravné práce, které zajistili ochotní farníci. Kostel byl vyklizen, v presbytáři a v dalších místech, kde byla plánována kabeláž, byl zajištěn restaurátorský průzkum, byly vysekány drážky a uloženy kabely. O zapravení drážek jsme se postarali svépomocí, stejně tak i o další potřebné práce. Vlastní výmalbu jsme svěřili firmě, která kostel malovala naposled – v roce 2000. Barevnost výmalby byla ponechána stávající, kdy její provedení respektuje historické pojetí vzhledu kostela. Někteří se obávali, jestli znečištění nepůsobí plíseň – ale po zkoušce bylo zhotovitelem konstatováno, že plíseň se na stěnách vyskytuje opravdu jen sporadicky a drtivá většina tmavých ploch je způsobena prachem. Ten na stěnách ulpívá kvůli topení, kdy dochází k většímu proudění vzduchu.

Obnovu výše uvedených kulturních památek podpořilo město Žďár nad Sázavou a Kraj Vysočina. Na závěr je nutné vyzdvihnout nezištnou pomoc mnohých farníků jak při přípravě prací, tak při několikerých úklidech. Nejenom že jsme udělali velký kus práce, ale mohli jsme se společně setkat (v kostele bývalo i přes padesát brigádníků), blíže se poznat a, řečeno bez nadsázky, podílet se tak na Božím díle, což bylo nejenom užitečné, ale i moc milé.

Martin Müller

Na Zelené hoře znějí nové zvony

V neděli 18. září 2016 po 17 hodině se po dlouhých 75 letech znovu rozezněly zvony na Zelené hoře. Stovky hostů vzpomenuy na nelehké osudy jejich předchůdců a potom naslouchaly novým zvonům z různých míst poblíž zelenohorských ambítů.

V areálu poutního kostela sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře bývalo 5 zvonů. Po požáru v roce 1784 došlo k provizorní opravě věží nad 5 kaplemi poutního ambítu. Během 1. světové války byly stávající zvony zrekvírovány. Teprve v roce 1926 byly odlity u firmy “Manoušek” nové 3 zvony. Věže nad těmito kaplemi již nikdy nedostaly původní tvar a pouze tři věže mohly být opatřeny zvony. Bohužel i tyto zvony byly o 15 let později přetaveny. Na Zelené hoře nezněly zvony celých 75 let. A protože jsme na staré hranici Čech a Moravy a také dvou diecézí – brněnské a královéhradecké, jmenují se nové zvony podle českých a moravských patronů.

Největší zvon, sv. Cyril a Metoděj (84 kg), věnovali kněží brněnské diecéze. Střední zvon, sv. Zdislavu (60 kg), věnovala farnost a město Žďár nad Sázavou. Zvon zasvěcený sv. Vojtěchovi (35 kg) věnovala společnost Žďas. V roce 2015 je odlila zvonárna Petra Rudolfa Manouška v holandském Astenu přesně podle vzoru zvonů z dílny autorova dědečka z roku 1926.

P. Karel Kučera zapsal v roce 1917, během rekvírování zvonů pro válečné účely, do farní kroniky: „Toho dne byly sňaty zvony k vražedným účelům. Dal jsem zvonit všemi na rozloučenou. Lidé přibíhali i z města a plakali. Zvonili tehdy školáci z kláštera. Z věže shodili nejprve Markétu, potom snesli z farního kostela Gotharda, potom dva zvony ze Zelené hory. (...) Tak válka bere vše, aby míra nepravostí byla dovršena. Prokletá válka.“

DUCHOVNÍ SLOVO

Vánoce zjevují lásku Boží, jeho pokoru a jeho dobrotivost

Nejstarším svátkem křesťanství nejsou Vánoce, ale Velikonoce. O Velikonocích se slaví zmrtvýchvstání Krista, což je základ křesťanské víry. Křesťanská slavnost Vánoce dostala definitivní formu až ve 4. století, kdy nahradila římský svátek „nepřemožitelného Slunce“. Bylo tak zdůrazněno, že narození Krista je vítězstvím pravého světla v temnotách zla.

Jedinečná atmosféra, kterou se dnes Vánoce vyznačují, se rozvinula ve středověku, díky svatému Františkovi z Assisi. Ten byl hluboce zamilován do Ježíše, Boha-s-námi. Jeho životopis vypráví, že svatý František „nade všechny ostatní svátky slavil Narození Dítěte Ježíše a nazýval svátkem svátků den, ve kterém se Bůh stal malým dítětem, které šlo z lidského prsu“. František oslavu Vánoc obohatil o krásný symbol jesliček...

Velikonoce zaměřují naši pozornost na mocného Boha, který přemáhá smrt, zahajuje nový život a učí doufat v budoucí svět. Se svatým Františkem a jeho vánočními jesličkami byla naopak zdůrazněna bezbranná láska Boha, jeho pokora a jeho dobrotivost, která se v Ježíši Kristu zjevuje lidem, aby je naučila novému způsobu života a lásky.

Díky svatému Františkovi můžeme vnímat, že o Vánocích se Bůh stal opravdu Emmanuelem, Bohem-s-námi, od něhož nás neodděluje žádná bariéra a žádná dálka. V onom Dítěti se Bůh stal každému z nás tak blízkým, tak bližním, že jej můžeme oslovovat „Ty“ a navazovat s ním důvěrný vztah hlubokého citu, stejně jako to děláme u novorozeného dítěte.

V onom dítěti se totiž zjevuje Bůh-láska: Bůh přichází bezbranný, bezmocný, protože nás nechce uchvátit takřikajíc z vnějšku, ale spíše má v úmyslu být ve svobodě člověkem přijat. Bůh se stává bezbranným Dítětem, aby přemohl lidskou pýchu, násilí, žádost po majetku. V Ježíši Bůh přijal tuto nuznou a odzbrojující situaci, aby nás přemohl láskou a dovedl nás k naší pravé identitě.

Z promluvy papeže Benedikta XVI. ze dne 23. 12. 2009

PUTOVÁNÍ ZA HVĚZDOU

Hvězda třem králům ukazuje cestu. Vydej se s nimi na daleké putování. Potřebuješ hrací kostku a 2-3 hráče.

START

TŘI KRÁLOVÉ SE VYDÁVAJÍ NA CESTU. ZAČNI HRÁT, AŽ HODÍŠ 6.

VÍŠ, JAKÉ DĀRKY PŘINESLI
3 KRÁLOVÉ PRO JEŽÍŠKA?
(doplň!)

Z
K
M

CÍL

A JSME V CÍLI! HVĚZDA ZÁŘÍ NAD CHLĚVEM, KDE MAHINKA CHOVÁ DĚTÁTKO A TATÍNEK JE S NIMI. TEĎ MŮŽETE PŘEDAT DĀRY A POKLONIT SE MALÉMU KRÁLI!

 PŘED CESTOU JSTE ZAPOMNĚLI NAKRMIT VELBLOUDA! TAK PĚKNĚ ZPĀTKY NA START A ZAČNI ZNOVU!

 PO CESTĚ DOŠLA VODA. TAK HONEM, HLEDEJTE OÁZU, KDE SE UTĀBORÍTE. 2x NEHÁZEJ.

 Z KOPCE JE PRIMA VÝHLED A JE VIDĚT I BEZVA ZKRATKA. VYDĀŠ SE PO NÍ A POSTOUPÍŠ AŽ NA TOTO POLÍČKO!

 KRÁL HERODES VÁS ZDRŽUJE VE SVĚM PALÁCI A PORĀD SE VYPTĀVĀ NA MÍSTO NAROZENÍ JEŽÍŠKA. 1x NEHÁZEJ.

 Z DALŠÍHO KOPCE JE BEZVA VÝHLED NA PALÁC KRÁLE HERODAR. RYCHLE TAM, TRĚBA VĀM PORADÍ DALŠÍ CESTU? POSTUP NA POLÍČKO S PALÁCEM.

 POZOR! LUPÍČÍ NA OBZORU. RYCHLE ZPĀTKY DO TĀBORA, KDE BYLA OĀZA, KDE SE MŮŽEŠ SCHOVAT. POSTUP ZPĀTKY NA TOTO POLÍČKO.

www.deti.vira.cz

FARNOST ŽĎÁR NAD SÁZAVOU – I

Obvyklý pořad nedělních bohoslužeb: 7:30, 10:30 a 18:00

Bohoslužby v týdnu:

Úterý, čtvrtek, pátek a sobota v 18:00, středa a první pátek v 8:00

Návštěvy nemocných: První pátek v měsíci a dle potřeby.

Duchovní správce: R. D. Mgr. Blažej Hejtmánek

Kontaktní adresa: Fara u svatého Prokopa, Tvrz 12,
591 01 Žďár nad Sázavou 1

Telefon: 566 625 943

Mobil: 728 370 027

E-mail: zdar-mesto@dieceze.cz

Web: www.zdarskefarnosti.cz, www.prokopzr.cz

FARNOST ŽĎÁR NAD SÁZAVOU – II

Obvyklý pořad nedělní bohoslužby: Mše svatá vždy v 9:00.

Mše svatá na Zelené hoře: Každou sobotu v 16:30 s nedělní platností.

Bohoslužby v týdnu: Pondělí, středa a pátek v 17:15, čtvrtek v 17:00 adorace

Farář: R. D. Vladimír Vojtěch Záleský

Kontaktní adresa a služby nemocným: Římskokatolický farní úřad,
Klášteř 2, 591 02 Žďár nad Sázavou 2

Telefon: 566 625 190

Mobil: 607 736 851

E-mail: zalesky@biskupstvi.cz

Web: www.zdarskefarnosti.cz

Web Zelené hory: www.zelena-hora.cz

Návštěvy nemocných jsou každý první pátek v měsíci a na požádání.

Zpravodaj žďárských farností, Vánoce 2016: Redakční návrh Vladimír Záleský, Blažej Hejtmánek a Zbyněk Vintr. Do zpravodaje přispěli texty farníci obou farností, autoři jsou uvedeni u článků. Obrázky archiv farností a internet. Fotografie na titulní straně Jiří Přichystal a na zadní straně Jaroslav Bělohávek. Tisk Unipress. Výhradně pro vnitřní potřebu vydávají obě žďárské farnosti.

Návrhy článků pro velikonoční číslo zpravodaje: Chcete-li publikovat pozvánku nebo informace ve velikonočním čísle společného farního zpravodaje, předejte své návrhy do **17. února** příslušnému duchovnímu správci.

SVATÝ

VĚNOVALA PŘEMYSLOVNA

SVATÝ

VĚNOVALA PŘEMYSLOVNA

VĚNOVALA PŘEMYSLOVNA

